

1. TEMA DİNLEME METNİ

CAHİT SITKI'NIN MEKTUBU

Muhterem Babacığım ve Şefkatli Anneciğim,

(...)

Oğlunuzu teselli hususunda gösterdiğiniz özen, ileri sürdüğünüz deliller bana anlattı ki yüksek ve asil kalpli anne ve babaya sahip olmak da başlı başına bir saadettir...

Karakterinin hayranı ve beğeneni olduğum aziz ve biricik babacığım, nasıl ki Gazi'nin nutku Türk gençliğine düstur oldu, sizin de: "Benim senden pek büyük ümitlerim vardır... Bu ümitlerimin boşa çık-mamasına gayret et, hayatta her şeye gül, neşeli ol, insan ol..." sözleriniz içimde doğan yeni çocuğa, yeni gence hayat alfabesi, mücadelede muvaffakiyet, dünyada saadet düsturu olacaktır... Şefkat ve muhabbeti bana her şeyden çok gerekli sevgili ve şeker anneciğim, yaşamak bütün ağırlığıyla sırtımı çöktürdüğünüz anlarda belimi doğrultabilmek, yeni bir hamle ile yeni bir dövüşmeye atılabilmek için mek-tubunuzu okuyacağım, ondaki cesaret, azim ve sebat aşısı benden yeni bir kahraman yaratacaktır...

(...)

Siz hâldeki saadetten sorumlusanız ben istikbaldeki şöhretimizi hazırlamakla meşgulüm...

Para kazanmak! Nasıl olsa ekmeğimi çıkarabilirim... Ne diyorum, bir şey yapmak, ölmez, yıkılmaz bir abide yaratmak, işte şair mefkûresi...

Şairlerin açlığı bile ne kadar büyük olduklarına delil değil mi? Hakiki şair ahlaksız değildir, faziletin ta kendisidir... Şair kafasında ticaret usulleri, para kazanmak için türlü türlü kurnazlıklar yer alamaz...

Şair edebiyat için çalışan bir çıraktır.

Hoş babacığım, bir gün gelecek ki -ah ondan evvel ölmezsem eğer- oğlunuzun şairliğiyle iftihar edeceksiniz...

Sizin faziletlerinizi, cesaret ve kahramanlığınızı, sizin de anneciğim, hassasiyetinizi, inceliğinizi küçük şahsımda topladıktan sonra beni çıkacağım tepeye tırmanmaktan kim engelleyebilir? Bende bu iman olduktan sonra, sizler beni destekledikten sonra, bu muvaffakiyet bana söz verilmiş sayılmaz mı?

Aslan babacığım! Ümitleriniz boşa çıkmayacaktır... Sizin hakkımdaki ümitleriniz benim idealimdir... İdealimin peşinden gitmek ve onu varlığımın esrarlı laboratuvarında eritmek, işte hayatta yapacağım ve şüphesiz de muvaffak olacağım...

Müşfik anneciğim, oğlunuzun mesut olacağını göreceksiniz... (...)

Babacığım, hayatta muvaffakiyet yalnız aç kalmamakta değildir. Asıl muvaffakiyet göçüp gittikten sonra ardında bir eser bırakmaktır. Bu eseri meydana getirmek için saadeti yasaklanmış saymalı.

Benim de çizilmiş bir idealim vardır... Ben her şeyden evvel yaşamış olduğuma delil olmak için bir eser meydana getireceğim, namımızı, memleketimizi ve nihayet namımı yükselteceğim...

(...)

Babacığım, oğlunuzun insan olmasını istemiyor musunuz? Merak etmeyiniz, arzunuz yerine gelecektir.

Anneciğim, oğlunuzun gülmesini istemiyor musunuz? Gülecektir ve bu sefer samimi olarak gülecektir... Sevgili ebeveynimle böyle ciddi meseleler üzerinde münakaşa etmek ne tatlı ve eğlenceli! Hürmetle ve uzun uzun ellerinizi öperim, aziz, şefkatli, emsalsiz anne babacığım.

Cahit

Cahit Sıtkı TARANCI

(Kısaltılarak sadeleştirilmiştir.)

YAŞAR DOĞU (1915–1961)

Aslen Kafkas Türklerindendir. Ecdadı Samsun'a muhacir gelmişti. Daha önce bebek sayılabilecek çağda iken cepheye giden babasının şehit haberi gelmiş, bu yüzden annesiyle birlikte dedesinin köyü olan Emirli'ye göçmek zorunda kalmıştı. Çocukluğunun geçtiği bu köyde güreşe başladı ve daha delikanlılığın eşiğinde iken yaman bir karakucak güreşçisi olarak adını bütün çevreye duyurdu.

Ankara'da askerliğini yaparken bir arkadaşının ısrarı ile Ankara Güreş Kulübüne girdi ve orada minder güreşine başladı. Zehir gibi acı kuvveti ve büyük güreş kabiliyeti ile bu güreşte de kendisini derhâl gösterdi. Ancak kendisini pek tecrübesiz bulan yöneticiler, onun Avrupa Şampiyonası'nda ezileceğini düşünerek kadroya almak istemediler. Millî Takımın Finlandiyalı antrenörü Onni Pellinen (Oni Pelinen) ağırlığını koyarak direnince kendisine takımda yer verildi. Böylelikle başarı dolu güreş hayatının ilk millî temasını 1939 Avrupa Şampiyonası sırasında Oslo'da yaptı. Minder güreşindeki olanca acemilik ve millî maç tecrübesizliğine rağmen büyük bir varlık göstererek üç rakibini yendi, bir maçında ekseriyetle yenik sayılarak Avrupa şampiyonluğunu kaybetti, ikinci oldu. O zaman, bu bile büyük başarıydı.

1940 yılında İstanbul'da yapılan Balkan Oyunları'nda güreş yaşantısının ilk şampiyonluğunu kazandıktan sonra İkinci Dünya Savaşı'nın araya girmesiyle millî müsabakalardan uzak altı yıllık bir duraklama devresine girilmişti.

1946 yılında tekrar rakipsiz eleman olarak Millî Güreş Takımımıza girdi. Aynı sene Stokholm'de yapılan Avrupa Şampiyonası'nda sıtmanın verdiği 40 derecelik hararetle mindere çıkmasına rağmen yaptığı altı güreşi de kazanarak 73 kilonun Avrupa şampiyonu oldu. 1947 yılında Prag'da yapılan Avrupa Greko-Romen Şampiyonası'nda da ay yıldızlı mayo altındaki yerini muhafaza etti. (...)

Sovyet Rusya ve bağımlı devletler bir demirperde ülkesinde yapılan bu şampiyonada tam bir ittifak içinde idiler. Yaşar, arkadaşlarına yapılan haksızlıkları gördüğü zaman, şampiyonluğu kazanmak için sadece Rus rakibini değil, demirperde hakem blokunu da yenmesi gerektiğini gayet iyi anlamıştı. Bu azimle girdi güreşlere ve rakiplerini çatır çatır yendikten sonra Finalde Rus ile karşı karşıya kaldı. Güreşe fırtına gibi girdi. Rus'u tuttuğu gibi yere vurdu. Oyundan oyuna geçiyordu. Bir ara rakibinin sırtını yere getirdi. Hakemler görmezlikten geldiler. Sonra bir tuş daha yaptı, o da aynı akıbete uğradı. Koca Yaşar kızmıştı. Olanca gazabı ile atıldı, çift sürer gibi sürdü Rus'u. Daha sonra hırsıyla rakibini çatır çatır çevirdi. Bir pestil gibi sırtüstü mindere serdi ve rakibinin göğsüne çıkıp oturdu. Teker teker bütün hakemlere baktı. Gözleri öfke ile doluydu. Hani "Bu da tuş değil mi be insafsızlar." der gibiydi. Hakemler istemeye istemeye "Evet" dediler. Tuşu da şampiyonluğunu da bastıra bastıra kabul ettirmişti koca Yaşar...

Güreş dünyasında kısa sürede parlayan Yaşar Doğu, büyük namını 1948 Olimpiyatları, 1949 Avrupa Şampiyonluğu ile de perçinledi. 1950 yılında Irak ve Pakistan'a yaptığı büyük turnede büyük kuvvet ve güreş bilgisini doğu âlemine tanıtmak imkân ve fırsatını da buldu.

1951 yılında Helsinki'de yapılan Dünya Şampiyonası'nda 87 kiloda ay yıldızlı mayoyu giydi. Çok çabuk kilo alan, buna karşılık çok zor kilo veren bir bünyeye sahipti. Bu yüzden yıllar ilerledikçe sıkleti de yükseliyordu. Nitekim 67 kilo ile başladığı güreş hayatının son şampiyonluğunu Helsinki'de 87 kiloda kazandı. Böylelikle parlak güreş hayatına bir de Dünya Şampiyonluğu sıfatını eklemiş oldu.

Ay yıldızlı mayo altında yaptığı 47 maçın 46'sını kazanan Yaşar, bunların 33'ünde tuş yapmış, 11 maçını ittifakla, 1'ini abandone ile birini de ekseriyetle kazanmıştır. Galibiyetle sonuçlanan 46 gürüşü 690 dakika sürmesi gerekirken yaptığı tuşlarla bu süreyi 372 dakika 26 saniyeye indirmişti.

Gürüş hayatını kapattıktan sonra Millî Gürüş Takımımıza antrenör oldu. 1955 yılında antrenör olarak Millî Takımımızla gittiği İsveç'te ciddi bir kalp krizi geçirdi. Uzun bir tedavi gördü. Doktorlar kendisine iyi bakmasını, yorulup heyecanlanmamasını söylemişlerdi. Fakat bunu yapamadı. İsveç'ten döner dönmez tekrar kendini gürüşe verdi ve 8 Ocak 1961'de Ankara'da bir kalp krizi sonucu vefat etti.

100 Ünlü Türk

(Kısaltılmıştır.)

3. TEMA DİNLEME METNİ

SÜNGÜLERİN PARILTISINDA GELİNCİKLER AÇAR

Samsun, Havza, Amasya...

Mustafa Kemal'le el ele yaşlısı, genci.

İlk kez duyulur bir ulusun direnci,

Doğrulur uluslarıyla Asya.

Erzurum Yaylası'nda omuz omuza,

Bayrak çekilmek üzere dir sonsuza.

4 Eylül 1919...

Sivas Kongresi ilk adım;

Açılır kapıları özgürlüğe giden yolların,

Yepyeni bir ulus,

Ardında Mustafa Kemal'in

Ve karşısındadır tutsaklığın.

Dipdiri, korkusuz...

Yepyeni bir ulus,

Şimdi özgürlük savaşındadır.

Yıl 1921, aylardan Ocak,

Mustafa Kemal ulusun başındadır.

Birinci İnönü; ilk yumruk, ilk zafer.

Ulusun kötü talihi döner.

Sonra sıralanır zaferler:

İkinci İnönü, Sakarya, Dumlupınar...

Ağustos 1922...

Kükreler Mehmetlerin şahlanan ordusu,

Daha da yücelir Mustafa Kemal'in başı.

Çılgın gibidir akan dere, koşan su,
Vurur olanca gücüyle son yumruğu,
Zaferle biter:
Başkomutanlık Meydan Savaşı...
Doldurur gelincikler dağları, tepeleri,
Duyulur Mustafa Kemal'in gürleşen sesi:
"Ordular! İlk hedefiniz Akdeniz'dir, ileri!"
Durur mu Mehmet, Hasan, Ali...
Dindirirler gözyaşını yanan köylerin,
Girerler İzmir'e;
Alırlar her karış toprağını Anadolu'nun
Gerisin geri.

A. Adnan ÇAKMAKÇIOĞLU

4. TEMA DİNLEME METNİ

KIŞLA İLK YAZ

Bir gün kış, ilkyazla alay etmiş, demediğini komamış:

“Sen bir ortaya çıktın mı kimsenin rahatı kalmıyor. Kimi kırlara, ormanlara gidip çiçek topluyor; güller, leylaklar deriyor; koklayıp koklayıp saçlarına takıyor. Kimi yola çıkıyor, gemilere biniyor, başkalarını görmeye gidiyor; yele de sağanağa da bir aldırın kalmıyor. Bir de bana bak: Ben her dediğimi dinleten bir kralım. Herkesin gözü yerde olsun, kimse göğe bakmasın derim, kimse de başını yerden kaldıramaz. Herkesi öyle korkutur öyle titretirim ki çoğu kimseler evlerinden çıkmayı bile gözlerine alamazlar!”

Kış böyle söyleyince ilkyaz: “İnsanlar da senden kurtuldukları için seviyorlar ya!” demiş. “Beni ise çıldırmasıya severler, adımları dünyanın en güzel adı, diye anarlar. Ben geçip gittim mi hep bana özlem çekerler. Bana kavuşunca da bayram ederler!”

AİSOPOS

(Ezop)

ÖZLEM YOKUŞLARI

Doğu Karadeniz Bölgemizin köylerini göreniniz varsa bilir:

Bir yandan gür yeşillik bir yandan ulaşım zorlukları, çile ile güzelliği bir araya getirmiştir. Genellikle evler birbirinden uzaktadır. Herkes evini tarlasının yanına kurmuştur. Tarlalar da öyle geniş değildir. Bahçeden biraz büyükçedir. Ama toprak verimlidir. Yılda en az iki defa ürün alınır.

Bu köylerden birinde akşam yaklaşırken kemençe sesleri yankılanmaya başladı. Mevsim sonbahardı. Çocuklar derelerde güttükleri hayvanları otlatarak köye doğru ilerliyorlardı. Kemençe seslerini duyunca önlerindeki koyunları ve keçileri biraz hızlı sürmeye başladılar.

(...)

Köydeki kalabalığın coşkunluğu artarak çevreye yayılıyordu. El çırparak bir başka türküye geçtiler:

Yaylanın çimenine

Kuzu yayılır kuzu

Gün de bugünkü gündür

Açalım okulumuzu

Koyunları ve keçileri ile artık köyün ortasına gelmiş bulunan çocuklar iyice şaşkırdılar. Çünkü bu türküde “açalım okulumuzu” diye bir söz yoktu. Mustafa öbür çocuklara dönerek bir sevinç çığlığı attı:

— Yaşadık uşaklar... Yaşadık...

Öbür çocuklar Mustafa'ya sordular:

— Nasıl yaşadık yani?

— Ne olmuş ki Mustafa?

— Okul açılıyor okul... Köyümüze okul açılıyor... Daha ne olsun, dedi Mustafa.

Doğruydu. Köye öğretmen gönderilmişti. Köylüler bunu kutluyorlardı. Yapılmış bir okulları yoktu ama uygun bir yer bulunmuştu. Köyün zenginlerinden Salih Efendi'nin misafir odası okul oluyordu.

Çocuklar hayvanları unutup kalabalığın ortasına daldılar. Öğretmeni görünce biraz toparlandılar. Hepsi gözlerini öğretmene diktiler. Tam bir bayram havası vardı. Az sonra kemençe seslerine bir de davul sesi karıştı. Akşam karanlığı inene kadar çaldılar, söylediler.

O akşam öğretmen İsmail Bey, okul olan odada köylüleri topladı. Hemen, okul çağına gelenleri yazıp ertesi gün okula başlatmak istiyordu. Okuma çağına çocuğu olanların çoğu toplantıya geldi. Birinci sınıftan beşinci sınıfa kadar öğrenci olabilecekti. Çünkü başka köylerde ve kasabalarda okumakta olan her sınıftan öğrenci vardı ve onlar da artık kendi köylerinde okuyabileceklerdi.

(...)

Cumhuriyet kurulalıdan beri birçok köyümüz okula ve öğretmene kavuşmuştu ama o yıllarda hâlen okulu ve öğretmeni olmayan köylerimiz de az değildi. Okumuş insana saygı vardı.

Öğretmenler, köylülerin gözünde büyük değer taşıyordu. Ama okulun önemini henüz anlayamamış olanlar da vardı. Çoğunluk okuma ve okutma meselesine gönlünü vermişti.

Birçok kimse de okula gitmeden okuryazar olmuştu. Çocuklar arasında da kendi kendine çalışarak, bilenlerden sorarak okuma yazma öğrenmiş olanlar bulunurdu. On bir yaşına girmiş bulunan Mustafa da okuryazar birkaç çocuktan birisiydi.

O akşam Mustafa'nın babası ne toplantıya gitti ne de bir ilgi duydu. Mustafa okula gitmeyi çok istiyor, babası "Olmaz." diyordu.

(...)

Köyde okul başlamış, Mustafa gidememişti. Okulun yakınlarından içini çekerek geçtiği çok oldu. Köyde okuma yazma hevesi herkesi sarmaya başladı. Köyün bakkalından bir defter bir kalem alan herkes, bilenlerin yanına giderek okuma yazma öğrenmeye çalışıyordu.

Mustafa da hem okuma yazmasını geliştirmeye hem de okula gidenlerin kitaplarından yararlanarak bilgiler edinmeye başladı. O kış öyle geçti.

Okullar tatil olunca köyün çocukları yine koyun kuzu gütmeye başladılar. Ama artık çıkınlarında defter kalem ve kitap da taşıyorlardı. Mustafa da aynı şeyi yapıyordu. İlkokulun her sınıfına ait kitapların yanı sıra, bulduğu eski gazeteleri de okuyordu.

Bu gazetelerde okuduklarının bazıları onu düşüncelere daldırıyordu. Bir gün öğle vakti koyunlarını bir gölgede yatırıp yarısı yırtık bir gazeteyi okumaya başladı. "Kültür Merkezimiz İstanbul" başlıklı yazıyı bitirdikten sonra kültür kelimesinin anlamını çıkarmaya çalıştı. Orada yazılı olanlara göre okuryazarlıkla, bilgi ile beceriklilik ile ilgili bir şey olmalıydı kültür. Böyle düşünüyordu ama tam anlayamadığını da fark ediyordu. Yazının içerisinde anlayamadığı bazı ifadeler de vardı.

(...)

Çamönü köyünün öğretmeni, akşam yemeğinden sonra çayını içiyordu. Kapısı çalındı. Mustafa'yı karşısında görünce kendi köyünün çocuklarından biri sandı. "Ne var çocuğum?" diye sordu. Mustafa sıkılarak özür dileyen tavırlar içerisinde, ne söyleyeceğini şaşırılmış gibi konuştu:

— Şey... Öğretmenim, ben... Ben Mertekli köyündenim. Bir şey sormak için geldim de...

Çamönü köyü öğretmenin hem tuhafına gitti hem de Mustafa'nın tavırlarından ve duruşundan onun zeki ve azimli bir çocuk olduğunu sezmişti.

Yakınlık gösterdi. Karşısına oturttu. Önce bir çay verdi. Sonra rahat rahat konuşabilmesi için bazı sorularla sıkılganlığını dağıttı. Hiç okula gitmemiş bir çocuğun böyle okuryazar olması ve bilgi peşinde koşması öğretmeni duygulandırdı. Mustafa'nın karşısında kendisini bir yetişkinle konuşur gibi hissetti. Mustafa'ya dedi ki:

"Bak çocuğum, öğretmen her şeyi bilen değil, her şeyi öğrenebilen ve öğretebilen insan demektir. Senin sorduğun bu, 'Kültür nedir?' sorusuna vereceğim cevapların eksiği olabilir. Onun için şimdi bazı kitaplara ve ansiklopedilere de bakarak yazıp sana vereceğim. Ayrıca anlatacağım da."

(...)

Mustafa o yıl da okula gitmedi. Babasının kararı değişmiyordu. Akşamları gaz lambası ışığında yere oturuyor, saatlerce okuyordu. Öyle ki bir gün annesi:

— Kamburun çıktı çocuğum. Okula gidemediğine göre ne diye boşuna kendini yorarsın? Okula gitmeyenlerin kâtip olduğu, memur olduğu görülmüş mü hiç? Ne kadar bilgin olsa boşuna, dedi.

Mustafa, kararlı bir sesle cevap verdi:

— Olacağım... Olacağım anne. Görürsün, ben arkadaşlarımı geçeceğim.

Bunu söylerken annesini de teselli etmek isteyen bir hâli vardı.

(...)

Artık Mustafa'nın arkadaşı Halil de boş zamanlarında kitap okumaya başladı. Mustafa'ya neyi sorsa cevabını alabiliyordu. Gitgide işin kolayını anladı. Okumaktan çok, Mustafa'ya sormak yoluyla bilgisini arttırmaya başladı. Haftada bir de gazete alıyorlardı. Gazetede okuduklarından anlayamadıklarını da Mustafa'ya soran Halil, Mustafa'nın anlatmaları karşısında bir gün:

— Bak Mustafa, dedi, gazetelerde bazen profesör diye yazı yazarlar var ya, işte sen de sanki onlar gibisin. Ama bir gün olursun. Bir gün sen de profesör olursun.

— Bir okula gidebilsem, bir kabul ettirsem kendimi beşinci sınıfa... diyordu, Mustafa.

(...)

Öğretmen İsmail Bey, köye dönünce köylüleri toplantıya çağırdı. Mustafa'nın babası da gelmişti. Öğretmen konuşmaya başladı:

— Komşularım, sizi buraya niçin çağırdığımı belki de merak ediyorsunuzdur. Ben de hemen bunu söyleyeceğim.

— Köyümüzden bir çocuk hem de ilkokulu dört ayda bitiren bir çocuk, iki il ötedeki öğretmen okulu giriş imtihanlarını birincilikle kazandı. Onu hepimiz tanıyoruz. Okumak için nasıl gayret ettiğini, okula girmek için nasıl çaba harcadığını duymuşsunuzdur Mustafa'nın...

Bu arada herkes Mustafa'nın babasına bakıyordu. İmrenerek bakıyorlardı. Öğretmen konuşmasına devam ediyordu:

— Bütün köy halkı, Mustafa'nın bu başarısıyla övünmelidir. Doğrusu, beş yıl okula devam eden çocuklarımızın içinden de kazananlar olmasını çok isterdim ama demek ki onların yetişmelerine daha çok dikkat etmemiz gerekiyor. Demek ki benim onları daha iyi okutmam, sizlerin de onları derslerine daha iyi çalıştırmanız gerekiyor.

— Mustafa, bütün çocuklarımıza örnek olmuştur. Azmin elinden hiçbir şeyin kurtulamayacağını ispat etmiştir. Başka çocuklarımız da onun gibi başarılı olmak için gayret göstereceklerdir. Artık Mertekli köyü aydın insanlar yetiştirmeye başlamıştır. Hepinizin huzurunda, Mustafa'nın babasını tebrik ediyorum. Böyle bir çocuğu olduğu için ne mutlu ona.

Herkes Mustafa'nın babasına, "Gözün aydın, hayırlı olsun." demeye başladı. Mustafa'nın babası biraz tedirgin, biraz da memnun bir hâlde:

— İnşallah bundan sonra da yüzümü ak eder. Asıl bundan sonrası önemlidir, diyordu.

(...)

Okula gitmek üzere köyden ayrıldığı gün, komşular Mustafa'yı kemeçlerle uğurladılar.

Köylerinde, ilköğrenimden yukarısını okuyan ilk çocuk Mustafa olacaktı. Gün gelecek, bu köyden yirmi kişi yüksek öğrenim mezunu olacaktı. Mustafa, ilk örnek ve iyi bir örnek olmuştu.

Yahya AKENGİN

(Kısaltılmıştır.)

6. TEMA DİNLEME METNİ

YERLİ BESİNLERİMİZ

Ayvamız altın gibi,
Kirazlar beşibirlik.
Bak karpuzlar ne iri
Ege'nin bal inciri,
Yerli besin yemeli.

Güneyden narenciye,
Dağılır tüm ülkeye.
Kayısı Malatyalı,
Karadeniz'den fındık,
Gel de afiyetle ye.

Tadı var diş diş narın,
Yeri ayrı kaşarın.
Kelle peyniri göz göz,
Muza söylenir mi söz?
Süt erik ilkbaharın.

Baklagiller kış dostu.
Yanında piriç pilav,
Birazcık da komposto,
İşte yerli bir sofraya,
Gel de ye doya doya.

Pastırma Kayserili,
Mercimek Güney Doğu.
Patates Nevşehirli,
Zeytin mideler dostu,
Bol bol üzüm yemeli.

Beytullah HATOĞLU

7. TEMA DİNLEME METNİ

UNUTURSUN MIHRİBANIM

Unutmak kolay mı deme

Unutursun Mihribanım

Oğlun kızın olsun hele

Unutursun Mihribanım

Hayat böyle bu gemide

Eskiler yiter yeni de

Beni değil kendini de

Unutursun Mihribanım

Yıllar sineme yaslanır

Hatıraların paslanır

Bu deli gönlün uslanır

Unutursun Mihribanım

Zaman erir kelep kelep

Meyve dalda durmuyor hep

Unutturur birçok sebep

Unutursun Mihribanım

Gün geçer azalır sevgi

Değişir her şeyin rengi

Bugün değil yarın belki

Unutursun Mihribanım

Süt emerdin gündüz gece

Unuttun ya büyüyünce

Bu iş de tıpkı öylece

Unutursun Mihribanım

Abdürrahim KARAKOÇ

8. TEMA DİNLEME METNİ

KÜTÜPHANELERDEN GEÇER

Bir ülkenin kalkınması,
Kütüphanelerden geçer.
Uygarlığın her halkası,
Kütüphanelerden geçer.

Âlimlerin ilim yolu,
Yazarların fikir yolu,
İnsanlığın kültür yolu,
Kütüphanelerden geçer.

Uzayın keşfedilmesi,
Kalplerin fethedilmesi,
Tam barışa gidilmesi,
Kütüphanelerden geçer.

Hayvanların verim gücü,
Bitkilerin ürün gücü,
Toprakların tarım gücü,
Kütüphanelerden geçer.

Ticarette, sanayide,
Sanat, tarım, turizmde,
Girişimde, gelişimde
Kütüphanelerden geçer.

Naim YALNIZ